

ÚHEL POHLEDU

Nejsem jako většina ostatních lidí v mém věku. Nemám potřebu trávit svůj volný čas v klubech nebo hospodách. Já jsem svůj studentský život zasvětila studiu. Většina lidí mě nechápe, ale já zkrátka v ničem jiném smysl nevidím. Studuji práva a dělám vše proto, abych jednou mohla být nejlepší v oboru. A zrovna vzdělávání se nemusí být tak nepříjemné, jak se spousta lidí domnívá. Stačí si sednout na nějaké pěkné místo a vzít si s sebou něco dobrého na chuť. Pro mě je jasnou volbou croissant z pekárny na náměstí. Tam dělají ty nejlepší croissanty. Dnes jsem si opět pro jeden zašla, avšak při vybírání si toho nejkřupavějšího jsem si nemohla nevšimnout jistého muže. Byl průměrně vysoký, velmi hubený s tmavými vlasy a zrovna si strkal pod mikinu chléb. Už se chystal odejít, ale to jsem já nemohla dovolit. „Tohle byste asi neměl dělat.“ Řekla jsem a poukázala na schovaný chléb.

„Nechte mě jít, slečno. Prosím.“

„Vraťte ten chleba a můžete jít.“

„Vy to nechápete. Musíme to mě nechat odejít.“ Něco mě na tom muži zarazilo. Takhle se zloději obvykle nechovají, nemluví takovýmto tónem. Už to vypadalo, že chce utéct, ale než stačil udělat jediný krok, od pokladny se vyřítil brunátný prodavač. „Nějaký problém?“ Vyštěkl. Podívala jsem se do očí toho zloděje. Něco v nich mě prosilo, abych mlčela, přislíbilo mi to vysvětlení a snad i pochopení celé jeho situace. Z nějakého důvodu působil jako to dobrý člověk. „Ten muž ukradl chleba.“ Ale krádež je krádež.

Dělám jen poctivou práci nic víc, nic míň. Nikoho nenapadne, že by i pekařina mohla být těžká, ale pečení není jen tak. Ne v dnešní době. Musím se soustředit i na prodej, marketing, daně, nájem a spoustu dalších zbytečností. A tak jsem často ve stresu. A rozhodně mi nepomáhají různé malé šarvátky a problémy zaměstnanců a zákazníků během normálního provozu. Proto mě tak trochu podráždilo, když jsem zahlédl dva zákazníky uprostřed nějaké roztržky. „Nějaký problém?“ Zeptal jsem se co nejlaskavěji. Myslel jsem, že o nic vážného nepůjde, ale když ta holka ze sebe vymáčkla, že ten muž v *mém* obchodě krade, měl jsem co dělat, abych udržel nervy na uzdě. „Chleba? Tak ten mi teda zaplatíte, panáčku.“

„Já, ale nemám peníze. Pane, já musím za mou ses-“

„Nemáte peníze? Tak to se nezlobte, ale to je na policajty. Tohle je normální krádež.“ Vypadalo to, že ten muž chce něco namítat, ale na mě takové kňourání už dávno neplatí.

„Slečno, buďte tak laskavá a zavolejte na policii.“

„Já?“

„A já snad? Vždyť já hlídám toho zloděje.“ Ženské jsou vždycky tak nechápavé. Naštěstí bůh tam nahoře mě má rád, a než ta holka vůbec stačila vytáhnout telefon z kabelky, seslal mi rovnou dva policajty přímo před obchod.

Není moc příjemné jednat s lidmi jako je majitel této pekárny. Neustále křičel a obviňoval toho nešťastného muže z čím dál tím větších bizarností. Skončil u toho, že je muž uprchlým násilníkem. Naštěstí se i vylslech toho urvaného pekaře a slečny, která zloděje odhalila, dobral konce. My jsme tak mohli konečně nastoupit do auta a i se zlodějem vyrazit směr policejní stanice. Muž se zatčení vůbec nebránil, ale vypadal jako by to měla být poslední hodina jeho života. „Pane, cítíte se dobře?“ Zeptal jsem se ho pro jistotu. To by, ale nebyl můj rýpavý kolega, aby se do mě hned nenavážel.

„Co řešíš?“

„Vypadá nemocně. Třeba má horečku.“

„A?“

„Jestli je nemocný, musí se léčit.“

„No tak mu dejte paracetamol, pane doktore.“

„Moc vtipný, ale já to myslím vážně. Měl by se na něj někdo podívat.“

„Bude v pořádku. Věř mi.“ Jak bych mu jen mohl věřit? Ten muž vypadal otřesně. Byl pohublý, bledý, oči měl skelné a působil jako tělo bez duše. „Pane, cítíte dobře?“ Nic. „Pane, vnímáte mě?“

„Pane?“

Nejsem zlý člověk. Nechtěl jsem krást, ale nic jiného mi nezbylo. Já za to opravdu nemůžu. *Ale můžeš*. Ne. To ty dluhy. Zdědil jsem nějaké druhy. To pro to mi sebrali byt. Můj domov. A taky mi vzali spoustu peněz. Chtěl jsem si nějaké vydělat, opravdu jsem to zkoušel. *Slyším jenom výmluvy*. Ne. Nikdo mě nechtěl zaměstnat. Snažil jsem se nějakou práci najít, ale nechtěli mě přijmout kvůli mé nemoci. Ale já bych nikomu neublížil. *Lžeš*. Ne. Jen jednou jsem trochu praštil takovou paní, ale jen protože mě už dlouho pronásledovala. Byla nebezpečná! *To ty jsi nebezpečný*. Ne. Já bych nic špatného nikdy neudělal. Nejsem zlý člověk. *Samé lži. Zmlátil si nevinou ženu a kradl si jídlo*. Ne. Tak to není. Já si ten chleba prostě musel vzít. Potřeboval jsem ho. Měl jsem strašný hlad. A

moje sestra ho má taky. Musím jí ten chleba donést. *Tvá sestra tě opustila. Nechala tě samotného hnít pod mostem.* Ne. Teď lžeš ty. To by má sestra nikdy neudělala. Čeká tam na mě. Musím se pro ni vrátit. *Nevrátíš se. Musíš pykat za své hříchy.* Ne. Nemůžou mě zavřít. Já jsem měl jenom hlad. Nic víc. A ta paní mě pronásledovala. Chtěla mi ublížit. Musel jsem se bránit. Já jí nechtěl ublížit. *Lžeš.* Ne. Nechtěl jsem to udělat. A nechtěl jsem ani krást. *Lžeš.* Ne. Musím jenom nakrmit svou sestru. Má sestra mě potřebuje. *Lžeš.* Ne. Já bych nikdy nelhal. *Lžeš.* Ne. Já nejsem zlý člověk. *Lžeš.*